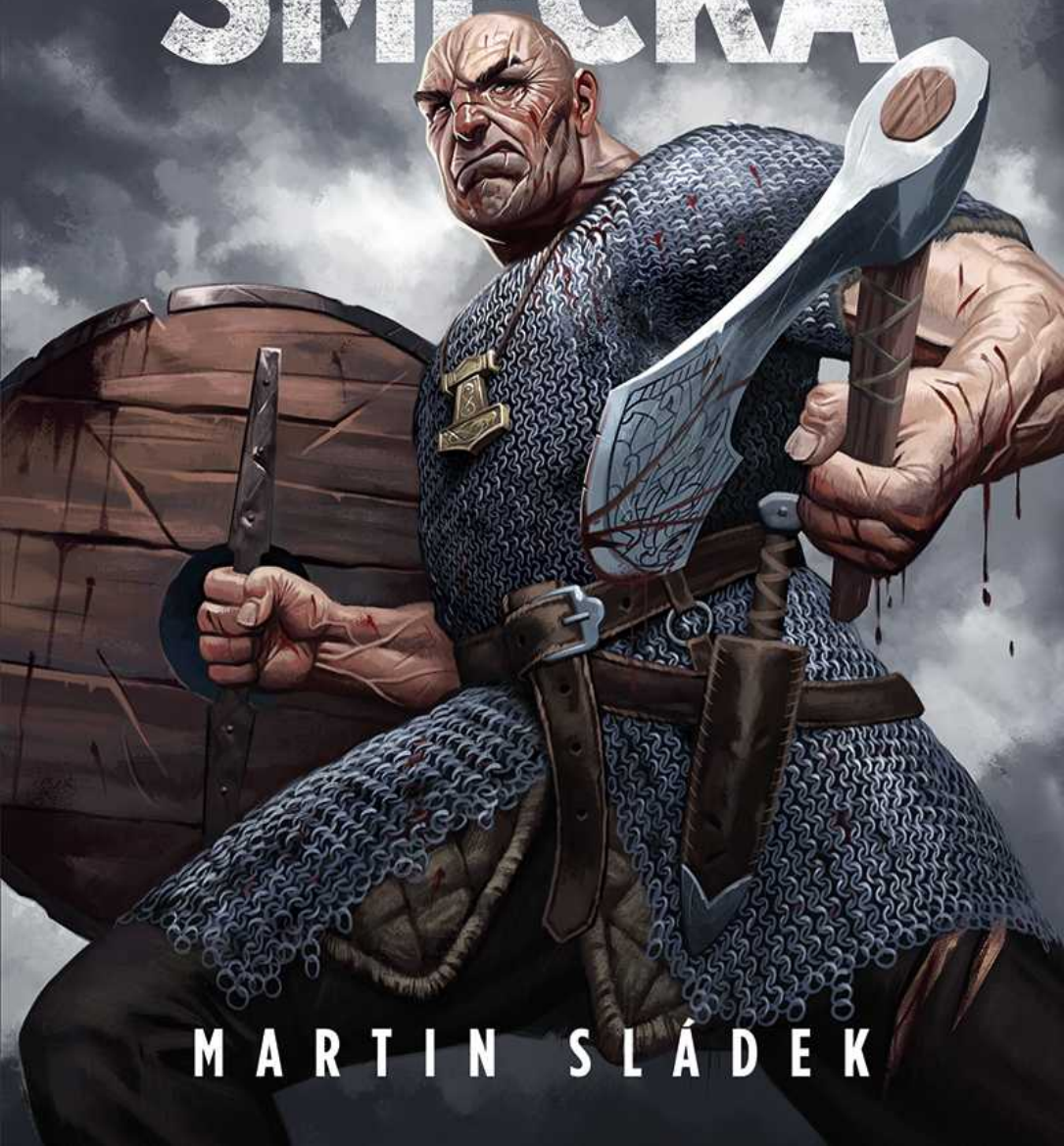

HLADOVÁ SMEČKA

MARTIN SLÁDEK

HLADOVÁ SMEČKA

HLADOVÁ SMEČKA

MARTIN SLÁDEK

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Martin Sládek, 2018

Cover Illustration © Michal Suchánek, 2018

Cover Art © Lukáš Tuma, 2018

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-060-4 (pdf)

Zastavil jsem se u vzrostlé borovice a přejel dlaní po hlubokých vrypech. I při svých šesti stopách a pár palcích navrch jsem se k nim musel značně natáhnout. Do vrypů se mi vešel celý ukazovák, tekla z nich smůla a na zbytcích kůry pod nimi, visící ve smutných cárech, uvízly chumáče dlouhé srsti.

Podzim klepal na dveře a Mazlík si jako každý rok značkoval území. Jestli to dělal kvůli ženské, byl zatraceně opožděný a zoufale neúspěšný – v okolí žádní další medvědi nežili.

Před pěti lety jsem tu objevil a přestavěl zřícený srub a od té doby mě to sem táhlo. Ačkoli jsem procestoval půlku známého světa, norské lesy jsem znal z dětství a jejich vůně byla vůní domova.

Spolu se srubem, hvozdem a klidem jsem podědil i Mazlíka. Samotářský medvěd nějakým omylem dorostl rozměrů vojenského povozu – naštěstí jsme o sobě navzájem věděli a ani jeden z nás neměl chuť toho druhého rušit.

Alespoň jsem doufal, že zavedené zvyky stále platí. Rozhlédl jsem se po mlžném, skalnatém pološeru věčně mokrého pralesa a s určitými obtížemi nabral rovnováhu. Popadla mě úzkost. Kamenninová lahev s posledními zbytky burgundského, které jsem vezl ještě z Francie, byla už téměř prázdná.

Přestal jsem si s ní šplouchat u ucha, s lítostí vyprázdnil její obsah a hlasitě mlaskl. Stopování byla žízňivá činnost.

Nejvyšší čas vrátit se do tábora, než mu Mazlík přijde na chuť.

Skočna mě přivítala osobitým stylem nadšené apatie. Vyměnil jsem prázdnou lahev za plný měch s pivem a jal se klisnu pozvolna strojit. Její náklad byl hodnotnější zlata. Soudek s černým kvašeným pivem a obří měch s medovinou mě stály tuhý boj s leností a den jízdy do nejbližší usedlosti.

Nic mě nehnalo. Na rozdíl od většiny kmánů jsem si mohl občas dovolit drze se flákat, práci jsem neměl, ani žádnou nechtěl, a svá privilegia jsem si dobře uvědomoval. Po posledních bouřlivých událostech v Paříži jsem si trochu toho lelkování skutečně zasloužil. Les zpíval, voda v potoku zurčela, vítr to nepřeháněl, klisna podupávala a mně bylo dobře.

Tedy jen do chvíle, než jsem zaslechl vzdálené zaržání.

Člověk se utíká do hlubokých lesů, aby se vyhnul lidem, ale Ódin rád maří i ty nejlepší plány. Povzdechl jsem si, nacpal si pusou zbytkem navlhlé ječné placky a posadil se k doutnajícímu ohništi.

Nečekal jsem dlouho. Na vrcholku blízké stráně se objevila silueta jezdce, který měl na první pohled velice naspěch. Bezohledně pobízel koně při sestupu prudkým, zarostlým svahem, kde jeden chybný došlap znamenal zchromlé zvíře a strmý pád z jeho hřbetu. Zpozorněl jsem.

Šťastlivec dosáhl roviny a za neustálého ohlížení pobízel své zvíře do cvalu. Jeho kůň byl jedním z těch mohutných, odolných norských plemen, která přežijí téměř všechno, přesto pěnil u huby a hlavu se sklopenýma ušima tahal u země.

V tom shonu si mě povšimli až na poslední chvíli a zarazili se tak zprudka, až koňská kopyta zmizela v měkké hlíně.

Útrpně jsem očekával další vývoj událostí. Neměl jsem nejmenší náladu nechat se zatáhnout do problémů cizích lidí a už vůbec jsem ty problémy nehodlal činit svými.

Proklatě jsem se mylil.

Na koňském hřbetě seděla žena a ne zrovna ledajaká. Temné, téměř černé, havraní vlasy, teď zpocené námahou a strachem, šířícím se z ní na všechny strany, se jí lepily na tvář, jež mohla snadno být posmrtnou maskou. Plné, sevřené rty, zatnutá čelist a rozšířené oči prozrazovaly víc než slova. Žena nebyla ani mladá, ani stará, měla mohutně stavěná ramena a oproti veškerým severským zvyklostem nenosila sukni, ale po mužském způsobu kalhoty. Většina mých krajanů by to považovala za opovrženíhodné porušení zvyků.

Zhodnotila mě rychlým pohledem a očima znovu propátrala směr, ze kterého přijela. Strážil jsem se porušit ticho – stále se naskytovala velká šance, že se neznámá rozhodne pokračovat v cestě. Modlil jsem se ke všem bohům, aby mě ušetřili její přítomnosti, za pár chvil jsem ale pochopil, že její přítomnost není to nejhorší, co mě může dnešního dne potkat.

Další údery kopyt, stále ještě vzdálené, uspíšily ženino rozhodnutí. Její pronásledovatelé se drželi v těsném závěsu, nemohla si dovolit dlouze přemítat, zvláště když byl její kůň se silami u konce. Po tváři jí přeběhla vlna zoufalství, smetena vzápětí pohledem tvrdším než křemen. Takový výraz neústupné zatvrzelosti jsem vídal jen u mužů obklíčených v beznadějném postavení.

Seskočila z koně a švihla ho po zadku takovým způsobem, až chudák vyskočil do vzduchu, zaržál a upaloval pryč. Nedivil jsem se jeho zděšení, krvavá šmouha na jeho boku mi neunikla.

Žena na mě vrhla úpěnlivý pohled, který jsem nechtěl vidět, přiskočila k mému provizornímu přístřešku ze smrkových větví a vklouzla dovnitř jako ruka do rukávu. Budoval jsem ho pro svou nemalou figuru – když se v jeho nitru zakryla mými příkrývkami, jako by se po ní slehla zem. Vývoj událostí mě natolik zaskočil, že jsem se nezmohl ani na nadávku.

Ne snad, že bych měl čas o čemkoli uvažovat, protože během okamžiku se mezi stromy objevila skupina pronásledovatelů. Stráž mezi smrky sjížděli stejně rychle, jako prve jejich kořist, kapradí létalo na všechny strany a hnáty koní se smekaly v podmáčené půdě. Přihrnuli se jako povodeň, ozbrojeni do války, s kopími, meči a štíty, s kožešinami na ramenou, s potem v zarostlých obličejích a s cizí řečí na jazyku. Ne tak cizí, abych jí neporozuměl – v Dánsku jsem strávil mnoho času.

„Co je zač? Zeptej se ho, Wrage,“ ukázal na mě prcek s křivými zuby a nateklou čelistí. Zřejmě utržil slušnou ránu, protože mu skoro nebylo rozumět.

„Ty tam!“ houkl na mě norský Wrage, který mluvčímu jako by z oka vypadl. Tedy až na tu modřinu. „Jsi sám?“

„To jsem,“ odpověděl jsem opatrně. Wrage přelétl zrakem mé ležení, přístřešek, na který jsem se střežil pohlédnout, a Skočnu, pozorující nás bez tušení, jaké drama se tu zrovna odehrává.

„Před chvílí kolem tebe projela žena na koni. Kterým směrem? Odpověz pravdivě a ušetříš si potíže.“

V sedě jsem se otočil a ukázal na jihovýchod, kde v údolí za spadlým kmenem zmizel vyděšený kůň.

„Lže nám, ksindl,“ odfrkl si prcek. „Vždycky poznám, když mi někdo lže.“

„Jen klid, Tyge. Selvi, jak jsme na tom?“ obrátil se Wrage na stopaře, sklánějícího se v sedle nad cestou.

Mírně mi zatrnulo. Otisky kopyt byly ale zřetelné a v mnou ušlapaném tábořišti ženskou stopu aby jeden pohledal. Ticho se začínalo táhnout a šestice pichlavých pohledů na mně ulpívala jako levný oblek.

Po nervy drásající chvíli Selvi přikývl a natáhl ruku stejným směrem, kterým jsem předtím ukázal. Potají a s úlevou jsem přestal zatínat svaly na břiše.

„Co s ním?“ promluvil další z jezdců, muž s tváří jak řeznický špalek, plochým nosem a spleteným rezavým plnovousem.

„Zabte ho někdo, jestli se vám chce, ale rychle. Ta coura už nemůže být daleko.“ Tyge si opatrně sáhl na čelist a jeho krutý úsměv sálal zasněnou nedočkavostí. „Já až ji dostanu do ruky... přibiju ji ke stromu a ještě sama ráda roztáhne stehna... ani mi ji nebudete muset držet. Žádné zdržování tady s tím chudákem! Vyhmátnem si ho cestou zpátky.“

Selvi se svezl z koně a s kopím v ruce se obrátil k „tomu chudákovi“.

V duchu jsem si povzdechl a vyňal zpod košile mjöllnir, který se zableskl víc, než na co měl v potemnělém lese právo. Přejel jsem po něm palcem a cítil, jak v něm vibruje Umění, které jsem svolával ke své vůli. Sekeru jsem měl u sedla, ale bylo mi to jedno. Poslední dobou mi bylo hodně věcí jedno.

Než se stačily odehrát nějaké ošklivosti, Wrage se sklonil v sedle a položil Selvimu ruku na rameno.

„Můj bratr ti neradil dobře. Nechej ho být.“

„Je to jen jeden chlap.“

„Až moc sebevědomej, když čelí tolika a ještě se ani nezvedl ze země, nemyslíš? Podívej se mu na krk.“

Selvi přimhouřil oči, odplivl si a o krok ucouvl, rukou črtaje znamení Thorova kladiva.

„Je to wicht,“ ohodnotil mě Tyge. „Wrage má pravdu. Nesahej na něj, nebo tě uhrane a štěstí se ti bude vyhýbat do konce života.“

„Ať pojde,“ proklel mě Selvi a vyšvihl se zpátky do sedla. „Kouzla jsou ženskou zbraní a nemůže z nich vzejít nic dobrého.“

„Skutečně?“ pronesl tiše, lakonicky Wrage a jeho druh o odstín zbledl. V tom muži se skrývalo víc talentu, než bylo na první pohled zřejmé. Každý talent je naštěstí jiný, a ten jeho zřejmě nespočíval v odhalování polekaných holek v Haraldových zasmrádlých kožešinách.

Selvi mi věnoval poslední opovržlivý pohled a všichni společně popohnali koně. Když odeznělo dunění kopyt, zvedl jsem se ze země a protáhl si záda. Dánům nebude trvat dlouho, než si uvědomí svůj omyl, a obratem mi tahle smečka rozružených vlků bude chňapat po patách. Zamračil jsem se. Příjemné dopoledne náhle ztratilo veškerý půvab.

„Už můžeš vylézt.“

Ozvalo se zašustění a ženská, která mi zkazila celý den, se vyhrabala z přístřešku s ladností probuzené medvědice. Když viděla, že jsme skutečně osaměli, vydala ze sebe dlouhý, roztřesený povzdech, ve kterém byla slyšet úleva, velká jako alpské vrcholky.

„Díky za tvoji statečnost, pane!“ vyhrkla. „Myslela jsem, že je se mnou konec, ale ty jsi to zahrál úžasně. Byl jsi velice chrabý.“

„Byl jsem opilý,“ utnul jsem děkovnou tirádu a v rychlosti balil do brašen poslední věci. „Bohové, to tedy bylo o fous! Samotný Loki mi tě nadělil. Mohla jsi nás oba zabít.“

„Co jsem měla dělat? Mocnosti mi tě seslali do cesty... Kůň už pode mnou padal a já musela vzít zavděk tím, co bylo. Riskovala jsem všechno!“

„Jo. Všechno, včetně mě,“ zavrčel jsem. „Mno... co se stalo, stalo se. Radím ti teď, běž si rychle po svých. Oni se za chvíli vrátí,

a já tu nebudu, až k tomu dojde. Je velká šance, že pojedou za mnou, což by ti mělo dát slušný náskok.“

„Pane, počkej!“ zastavila mě úzkostně naléhavým gestem. „Nepoznal jsi je? Dánové to byli... vylodili se u Leirviku a teď pálí, co jim pod ruku přijde. Sotva jsem vyvázla životem! Nemám, co bych ti nabídla hned teď, ale prosím ještě jednou o pomoc! Zprávy, které nesu, se musí dostat ke správným uším!“

„Tak to ti přeju hodně štěstí.“

„Ale...“ Černovláška se ohlédla na Skočnu a nervózně si olízla rty. Můj kůň se jí zřejmě náramně líbil.

„Vyslyš mě! Jarl Berkfinn už týden táboří u Gloppefjordu, kde čeká na muže ke své výpravě. Můj muž je tam družiníkem, po odjezdu z Leirviku jsem se k němu měla připojit. Dovez mě do tábora a budeš po právu odměněn. Berkfinn není skoupý jarl, přísahám na svou čest!“

„Nejedu ke Gloppefjordu –“

„Prosím! Pěšky nemám naději! Každé zdržení umožňuje těm vrahům řídit po kraji, ve kterém není, kdo by je zastavil. I tvoje usedlost může být v ohrožení!“

„– a bojůvky Norů s Dány jsou mi úplně ukradené. Já nebyl ten, kdo bez pozvání vlezl jinému do postele a pověsil mu na krk ty řezníky. Berkfinn ať se sám stará o svůj kraj, já mám vlastní kůži, o kterou se teď musím postarat dvakrát tolik. A to díky tobě.“

„Norny na tebe! Nechápeš, jak důležité to je!“ zvolala s rostoucí zoufalostí a prsty coby havraní spáry mi zařala do gambesonu, když jsem se natahoval po uzdě.

„Což ti moje pomoc nebyla dost dobrá?“ smetl jsem její paže stranou a strčil do ní nešetrněji, než jsem zamýšlel. „Běž, kam potřebuješ, a buď ráda, že máš tu možnost, u všech –“

Jakmile jsem se té černovlasé holky dotkl, oči se jí zableskly uraženou bojovností. Jestli si tahle coura myslí, že si něco vymůže násilím, tak to se šeredně přepočítala.

„Dávej si pozor, na koho –,“ ukázal jsem na ni prstem, abych zdůraznil, že to je poslední varování.

Bylo poslední, v tom jsem se nepletl, jelikož její pravý hák jsem vůbec neviděl. A trefil mě zatraceně dobře, protože mi jen luplo v sanici a já si ustlal jako malý kluk.

Pospal jsem si jen okamžiček, a když se mi zase pozvolna rozsvítilo, bradou jsem sotva pohnul. Musel jsem vypadat jako Tyge. Se zatnutými zuby a sprostou kletbou na rtech jsem si vleže prohmatal čelist, ale zlomená nebyla a zuby nechyběly – to by tak ještě scházelo.

Navyklým pohybem jsem sáhl po mjöllniru a zase ruku spustil. Obvykle bych si ránu snadno vyhojil, ale od jara jsem měl velké potíže soustředit se na Umění, a teď rozhodně nebyla vhodná chvíle dřepět v jehličí a zápasit s mjöllnirem. Kdyby Selvi věděl, jak mizerně na tom jsem, probodl by mě na místě a po zbytek dne by se tomu smál. Můj život se mi začínal vymykat z rukou.

Já, který jsem přestál melty toho nejhrubšího zrna, se nechám složit nějakou... nějakou nedorostlou courou?! Ublížená samolibost mě postavila do pozoru během jednoho úderu srdce. Vřel jsem, ale ne všechno byl vztek. To byla ale ženská! Severanka, jak má být. V duchu jsem si maloval, co s ní udělám, až ji najdu, a mé představy kolísaly mezi stažením z kůže a návrhem k sňatku.

Vsunul jsem si do pusy list vlaštovičníku, pozornosti se ale dožadovaly mnohem důležitější věci, než bolístkaření s naraženou

čelistí, nebo ještě hůř, pošramoceným sebevědomím. Navzdory vzrušenému pobavení, které mě samotného překvapilo, má situace byla jen stěží k smíchu.

Skočna samozřejmě zmizela i s veškerým nákladem, z čehož jsem nejbolestněji vnímal ztrátu piva a medoviny. S pouhou dýkou a váčkem s bylinami a nerosty jsem se do kdovíjak dlouhého pronásledování pouštět nechtěl. Norsko nebylo známé jako milosrdný kraj.

Jedno řešení se naštěstí nabízelo úplně samo.

Vrcholek neschůdného kopce, na kterém se můj srub opíral o mechem porostlou skalní stěnu, mě přivítal domáckou pohodou. Zvlněný terén s vysokou trávou dával prostor horskému prameni, u kterého jsem vyrobil umělou tůňku, a borovému háji, spolehlivě lámajícímu severní vichry. Žádný div, že mi to bohy zapomenuté místo učarovalo – mohl jsem být druhý člověk, kterého kdy spatřilo.

Hodil jsem do sebe dva poháry medoviny, při kvapném hledání rozkopal po srubu svinčík a vybavil se příkrývkami, křesadlem a zbytky sušeného jeleního masa. Cestovní měch jsem naplnil vodou a vzal zavděk jedinou zbraní, kterou jsem tu měl – sekerkou na štípání dřeva. Lepší než nic, má vlastní čepel se houkala někde u Skočnina sedla.

To, co mě přinutilo zvednout hlavu a nastražit uši, nebyl poryv větru, jak jsem se původně domníval, i když vítr to s sebou přinesl. Další vzdálený výkřik už jsem rozpoznal spolehlivě. Ten jekot se napíнал a táhl jako šlacha na stahovacím noži.

Zařvání, které ho pronásledovalo, už nepocházelo z lidského hrdla.

První zdechlinu jsem našel ještě na dohled od kopce, na mýtince mezi hustými, neprostupnými smrčky. Byl to ten vyděšený kůň, na kterém černovláska došla do mého ležení. Bez povšimnutí bych prošel kolem, kdyby do smrčeků cosi neprorazilo otvor, kterým jsem pohodlně prošel, a několik jich přitom nevyvrátilo.

Kůň třesl oči do nebe, rozpáraný po celé délce trupu, a kolem zadní poloviny jeho těla bublal potok. Stopy v rozmáčené půdě, ani stopy tesáků na hrdle nenechávaly žádný prostor pro pochybnosti o původci jeho nešťastného skonu. Zrak se mi bezděčně zastavil na titěrné tábornické sekerce a čelo mi polil studený pot.

Les byl tichý jako kacířské myšlenky a já se mu podvědomě přizpůsoboval. Našlapoval jsem zlehka, oči na stopkách, a litoval, že nedokážu otáčet slechy jako zajíc. Ještě dvakrát jsem zaslechl volání, jednou jako ozvěnu z dálky a podruhé o něco zřetelněji po mé pravici, od severu. Zařídil jsem se podle toho a dělal všechno, co bylo v mých silách, abych se vyhnul setkání s Wragem a jeho primitivním bratrem.

O další mršinu jsem zakopl hluboko v lese, nedaleko zřetelné linie otisků Skočniných kopyt, kterých jsem se držel jako honácký pes. Uklouzl jsem na něčem, co nebyl kořen, ale kotník chlapa, pohřbeného v mechu a zkeypřené hlíně ve vývratu pod jedlí. Když jsem odhrnul nános na jeho obličej, zasvítla na mě holá kost a zrzavý, spletený plnovous.

Po zemi rozsypané vybavení, rozrytá zem a krvavé skvrny ukazovaly na místo, kde došlo k náhodnému a osudovému setkání. Jak už to tak bývá, usmálo se na mě štěstí v neštěstí. Popřál jsem Mazlíkovi mnoho zábavných chvil s dozajista překvapenými

Dány a pomodlil se za jejich pomalou a bolestivou smrt. Borovice nebudou jedinou obětí, ze které dnes budou viset smutné cáry.

O míli později už jsem se cítil natolik v bezpečí, že jsem zanechal opatrnosti a přešel do klusu.

Stromy prořídly a krajina se nenápadně proměnila v holé, rozeklané pláně poseté rašeliništi a balvany. Navzdory tušení, že s Dány si pro teď nemusím dělat starosti, neponechával jsem raději nic náhodě. Ohlížel jsem se často, vyhýbal se horizontu a raději trpěl zimou, než abych si zakryl uši a přišel tak o sluch. Jen jednou jsem měl dojem, že ve veliké dálce vidím jezdce, ale to mě mohly klamat oči. Kromě dravců na obloze a malého stáda sobů jsem nenarazil na živáčka.

Nešetřil jsem se, a tak nohy s plícemi dostávaly zabrat. Dobře mi tak, měl jsem tu couru vydat, když k tomu byla příležitost. Představil jsem si, co bych musel sledovat, kdybych to udělal, a nával zlosti opadl. Nikdy jsem nebyl příznivcem bezúčelného násilí, navíc na ženách.

Když otisky kopyt neztrácely na jistotě, pochopil jsem, že neznámá ví, kam míří. Jötmundova usedlost, kde jsem dobře nakoupil tekuté zásoby, ležela přímo ve směru jízdy. Černovlasá toho také musela mít po krk, takže by bylo jen přirozené, kdyby se tam zastavila ke krátkému odpočinku. Sál jsem z té myšlenky sílu a naději, dokud jsem nevystoupal na poslední kopec.

Okamžik jsem jen stál jako sloup a jalově zíral.

Uvnitř hrubé ohrady ležely pobité kozy, a přestože bylo po poledni, ze střechy langhausu nestoupal dým, často lákající vůni uzeného. Když jsem pomalu kráčel mezi výmoly ke ztichlému

stavení, v krku mě tlačil uzel. Jötmund má dvě dcery a nově narozeného syna, připomněl mi někdo tiše uvnitř mé hlavy a nebyl jsem to já. Já nepřemýšlel, nechtěl jsem přemýšlet.

Překročil jsem ovčáckého psa, ležícího mezi četnými hlubokými otisky kopyt, a váhavě vkročil do langhausu, i když jsem věděl, že dělám chybu.

Jötmund ležel polovinou těla ve vyhaslém ohništi, tvrdý pijan a navždy ztracený talent – jeho medovina byla nepřekonatelná. Rozházené věci, vylámaná prkna na lůžkách, pach smůly, bylin, medu a pláství. Zastavil jsem se v rohu místnosti u převržené kořínky a uzel se jícnem pomalu přesunul do žaludku. Ten přerývací dech patřil mně.

Věděl jsem, jak moc si Jötmund přál syna, přestože sotva uživil zbytek rodiny. Neznal jsem ho, a o to méně jeho manželku, Fridu – byl jsem náhodný poutník, občasný zákazník. Když jsem Jötmunda viděl předevčírem, nutil mě k požehnání a sršel radostí, až jeho zrzavý vous trčel na všechny strany. To bylo předtím, než někdo vzal synka za patičky a jeho hlavičkou prověřil stěnu.

Mechanicky, jako maurský astroláb, jsem se otočil na patě a vyšel zadním vchodem. Malá Áila ležela tváří v bahně několik kroků od prahu, poznal jsem ji jen podle dlouhého, spleteného copu. Moc toho k prohlédnutí nezbývalo.

Zabitá dojnice ve vratech chléva vypovídala, že co se nedalo pobrat, to se porubalo a nechalo svému osudu. Doslova. Na vratech, matka vedle dcery, visely za přibité ruce Frida s Ketilriðr, šaty rozřezané. Proklel jsem se dvakrát, než se mi podařilo vzpomnout na dívčino jméno. Ketí se zrovna pokoušela dospívat v ženu, pihy na její tváři se střídaly s kapkami krve.

Vrátil jsem se k místu, odkud čerstvé koňské otisky pokračovaly k pobřeží, a nastavil tvář mírnému větru. Válka byla pořád stejná,

ale dobře jsem si vzpomínal, kdo se opájel představou přibíjení žen na stromy. Nebo na vrata od chlěva.

Šel jsem po zbytek dne a celou noc bez zastávky, sužován nejvíc ze všeho touhou po poháru s něčím ostřejším. A ne po jednom. Chuť obrátit do sebe celý soudek s medovinou značně vzrostla od návštěvy Jötmundovy usedlosti. S náladou a neodvratností bouřkového mračna jsem se probíjel krajinou, a kde ubohá Skočna musela objíždět překážky, já jsem je překonával.

Po západu slunce se do mě dala zima. Skočniny okované otisky zanikly v temnotě, dokud jsem si pod jazyk nevložil kousek aktivní slídy. Otálel jsem s tím do poslední chvíle kvůli příjemnému pohledu na červánky, protože s pomalu se rozpouštějícím nerostem pod jazykem se okolí sice rozjasnilo, ale zároveň se z něj také vytratila většina barev.

Až nad ránem přinesl studený vítr k mému nosu ozvěnu dýmu. Tábořiště s řetavějícím ohníčkem, skrytým ve vyhloubené jámě, neprozrazovalo samo sebe a poskytovalo dobrý výhled do krajiny. Můj úlevný úsměv by povzbudil i mrtvého. Byl jsem na kost promrzlý, zlost už dávno odplavila únava, únavu vyčerpání, jedl bych i třísky a v hrdle... ani nemluvit. Každý krok jsem cítil až v žebrech.

Pohládl jsem Skočnu po čumáku a obrátil zrak ke svým pokrývkám, ze kterých trčely havraní kadeře. Obvykle netečné zvíře švihalo ocasem, strkalo do mě a všelijak dávalo najevo, že jsem mu chyběl. Bodejť by ne.

Černovlasá spánek jen předstírala. Jen co jsem se přiblížil na dosah, vymrštila se z houní a hmátla po mé sekeře, vhodně

přichystané u ruky. Přimáčkl jsem jí paži k zemi, zkroutila se jako had a vjela mi prsty do tváře – teď už jsem byl ale připravený. Když jsem jí chytil i druhou ruku, kousla mě do předloktí. Bolelo to, tak jsem jí vlepil facku. Odpověděla pěstí natolik rychle, až jsem ji pustil. Využila volnosti a švihla sebou ke zbrani. Popadl jsem ji za halenu a strhl zpátky, kopající a vzpírající se jako neposlušné dítě. Tenká látka pod mými prsty rupla, vykoukla drobná kulatá ňadra... Měsíc téměř nesvítil, ona nemohla vidět vůbec nic.

Supěli jsme při tom zápase, hekali a rozkopávali houně po okolí. Jak potvrdí každý zkušený únosce, podmanit si bojující oběť, které nechcete ublížit, je téměř nemožné.

„A dost!“ napomenul jsem ji, když mě omylem kopla do třísla. Omylem, protože určitě mířila do rozkroku.

„Dánský pse!“ plivla mi do obličeje.

„Ale no tak,“ ohradil jsem se a rezignoval na morální zábrany.

Odhadl jsem sílu a trefil ji přímo do brady. Hlava jí odskočila, ale zarputilá valkýra se stejně začala malátně zvedat, přímo do cesty druhé ráně. Tentokrát padla jako špalek a už se nepohnula.

„A je to,“ ulevil jsem si a otřel si krev ze rtů.

Po chvíli oddechu jsem otevřel soudek s medovinou, rozfoukal oheň a nechal blahodárné teplo, ať se šíří mými útroby. Tak rychle jako oné noci jsem se ještě nikdy neopil. Když mi konečně i zima připadala vláčná, svlékl jsem se a vklouzl do vyhrátých příkrývek. V duchu jsem se pousmál, zezadu objal rozpálené, bezvládné ženské tělo, přitáhl si ho k sobě a usnul, ještě než jsem na spánek stačil pomyslet.

Moc jsem toho nenaspal a když mě kalné ráno přimělo pootevřít oči, sedělo vedle mě něco příšerně rozzcuchaného. Se sykáním se to dotýkalo napuchlé tváře a ze všeho nejvíc se to tvářilo dotčeně, rozmrzele a ublíženě. A nerozhodně.

„Jmenuju se Berit,“ šlápla si na jazyk a popotáhla nosem. „Ty?“
„Připrav něco k jídlu,“ zamručel jsem a zase oči zavřel.

Podruhé mě probrala vůně opékaného špeku a zvířecí hlad.

Druhá polovina skupiny dřepěla u ohníčku, škvířila tuk na mé cestovní pánvi a pozorovala mě skrz závoj ušpiněných vlasů, halíčích docela pohledný, i když hranatý obličej. Včera jsem se trefil výtečně. Levou stranu brady měla dvakrát takovou, a kde ji poznamenaly mé klouby, tam hrály barvy večerní oblohy.

Nalil jsem nám oběma do pohárků pivo a připojil se k hostině. Špek byl můj, solené hovězí a ječné placky také, vejce neznámého ptáka musela najít někde poblíž. Sám bych se odbyl mnohem horším jídlem.

„Najez se, uhas oheň a dobře ho zakryj. Vyrážíme během chvíle.“

„Kam?“

„Okrást poutníka na cestě, a ještě navíc o koně, je podle práva norského stejně závažný zločin, jako... jako kdekoli jinde,“ kázal jsem. „Mohl bych ti na místě oplatit železem a neštěkl by po mně pes. Psanci, jako jsi ty, jsou méně než lidi.“

„Kdybych byla psancem, probodla bych tě ve spánku,“ odvětila suše. „Mám domov i jméno.“

„Pokud z tebe tvé činy nedělají psance, pak alespoň zloděje a vraha. Tím hůř. U vyvrhele bych to alespoň pochopil.“

„Tvrdá doba si žádá tvrdé činy!“ prskla a vytrhla mi prázdnou pánev z rukou. Bylo snadné dostat ji do varu – její chlap musel oplývat trpělivostí menhiru, nebo ji pravidelně mlátit. V jejím případě byla ta trpělivost rozhodně lepší volbou.

Ticho plynulo jako mraky nad našimi hlavami. Naši rozvášněnou hádku zesměšňoval fakt, že jsme oba rozbitými rty mírně šiš-lali. Popadla mě neodolatelná chuť rozesmát se.

„Hmm... ty...“

„Harald.“

„Haralde, viděls to hospodářství... po cestě?“

„Ten hospodář se jmenoval Jötmund, jeho žena Frida. Měli dvě dcery, Áilu a Ketilríðr... a... a syna. Zapamatuj si to,“ odsekl jsem.

„Jak se jmenoval? Ten chlapeček,“ špitla.

Zavrtěl jsem hlavou a chvíli jsme mlčky seděli a zírali do ohně, jako dvě prošlapané boty, odhozené u cesty. V tom ohni kokrhal červený dánský kohout, vypuštěný na střechy jiných Jötmundů, jiné dcery v něm ležely naznak a jména jiných synů byla nadobro zapomenuta.

Stále jsem byl opilý a k tomu strhaný jako volský potah, spal bych týden v kuse. Pořád to nebyla moje válka, ale už teď jsem si Berkfinnovy peníze stokrát zasloužil.

„Cože? Jaká válka?“ zvedla oči.

„Ale žádná. Pojďme, den se krátí.“

Skočna nesla na hřbetě dvojnásobnou zátěž, a tak jsme k pobřeží do-jeli až ke sklonku odpoledne. Pomalé tempo mi vyhovovalo. Hrozba předchozích dnů začínala blednout, a s narůstajícími mílemi za zády